

Під час завантаження, перевезення і вивантаження тварин забороняється: завдавати ударів тваринам; натискати на особливо чутливі місця на тілі тварин, що може завдати їм болю або страждань; підвішувати тварин за допомогою механічних засобів; піднімати або тягнути тварин за голову, вуха, роги, лапи, хвіст або шкіру; використовувати голки, шипи або інші колючі засоби [2].

У разі виявлення під час перевезення факту захворювання або загибелі тварин супроводжуюча особа зобов'язана негайно повідомити про це перевізникові для забезпечення ізоляції тварин, що захворіли або загинули, в окремому відсіку транспортного засобу та викликати спеціаліста у галузі ветеринарної медицини для проведення огляду тварин в аеропорту.

Тварини, що почали хворіти або травмовані під час перевезення, повинні бути терміново ізольовані. Зазначеним тваринам надається перша ветеринарна допомога. Спеціаліст у галузі ветеринарної медицини може здійснити (у разі потреби) умиротворення тварин [1].

Перевізник не несе відповідальності за які-небудь збитки, захворювання або смерть тварини, а також в разі відмови в прийомі на території країни.

Література

1. Про захист тварин від жорстокого поводження: Закон України від 21 лютого 2006 р. № 3447-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 27. – Ст. 230.

2. Про затвердження Правил транспортування тварин: Постанова Кабінету Міністрів України від 16.11.2011 № 1402 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1402-2011>

УДК 347.626

Стецюк І. Б., студентка,
Юридичний факультет,

Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль
Науковий керівник: Лукасевич-Крутник І. С., к.ю.н., доцент

ШЛЮБ ЯК ПІДСТАВА ВИНИКНЕННЯ СІМЕЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Життя кожної людини є особливим, багатогранним і неповторним. Протягом нього фізична особа бере участь у різних видах суспільних відносин, у тому числі й у правовідносинах – трудових, адміністративних, житлових, цивільних тощо, інколи – й кримінальних. Проте важко навіть уявити, що особа протягом життя не була учасником сімейних правовідносин будь-якого виду. Найімовірніше, це є неможливим. Як зазначає З. В. Ромовська, сім'я, родина – основа буття кожної людини [1, с. 3]. Саме тому сфера сімейно-правових відносин потребує особливої

уваги зі сторони суспільства, законодавця та науковців. Дана тематика є невичерпна та завжди актуальна [2, с. 480].

До науковців, котрі присвячували свою увагу шлюбним правовідносинам, належать: О. Почекіна, Л. Б. Фогель, Г. Г. Жиліна, С. А. Шипілова, З. В. Ромовська, В. С. Ковальська, Б. К. Левківський та багато інших.

Виникнення сімейних правовідносин здійснюється на підставі юридичних фактів, до яких слід віднести шлюб. Шлюб – це інститут, який регулює відносини між чоловіком та жінкою. Саме шлюб в людському суспільстві вважається єдино прийнятною, соціально схваленою та закріпленою законом формою співжиття чоловіка та жінки. В юридичній літературі висловлювалися різні точки зору щодо визначення поняття шлюбу. Різні точки зору на правову природу шлюбу існують не тільки у вітчизняній теорії сімейного права, але й у сімейному праві зарубіжних держав. Зокрема, Є. Васильєв визначає три основні концептуальні точки зору на шлюб з тих, які існують за кордоном:

- 1) шлюб – договір (найбільш поширена концепція);
- 2) шлюб – статус;
- 3) шлюб – партнерство.

Законодавець, намагаючись чітко регламентувати відносини, пов'язані зі шлюбом, закріпив у Сімейному кодексі України (далі – СК України) поняття «шлюб». Відповідно до ст. 21 СК України шлюбом є сімейний союз жінки та чоловіка, зареєстрований у органі державної реєстрації актів цивільного стану [3].

Це є першою спробою законодавчого закріплення поняття шлюб і значна частина науковців стверджує, що це визначення є недосконалим, оскільки не містить обов'язкових ознак та умов шлюбу — свобода шлюбних відносин (вільний союз), рівність подружжя та інші. Чому законодавець обмежився саме таким визначенням поняття шлюб незрозуміло, адже у науковій літературі можна віднайти значну кількість підходів до визначення поняття шлюб [4, с. 64].

Не можна погодитися із авторами, які стверджують, що у понятті шлюбу, закріпленому у ст. 21 СК України, лаконічно сформульовано основні ознаки шлюбу [5].

До основних ознак шлюбу належать:

- 1) шлюб — це сімейний союз. Шлюб створює сім'ю, а не спрямований на її створення;
- 2) у шлюбі можуть перебувати лише жінка та чоловік, тобто особи різної статі. У деяких державах (Бельгія, Голландія) сексуальні меншини добилися внесення змін до законодавства, внаслідок чого шлюб може бути

зареєстрований між особами однієї статі. Можливість «шлюбу» між особами однієї статі суперечить християнській моралі, канонам інших релігійних вірувань, не узгоджується це й із моральними засадами нашого суспільства, а тому приклад цих держав в Україні не був запозичений;

3) реєстрація шлюбу державним органом реєстрації актів цивільного стану з дотриманням відповідних правил, визначених законом. Без такої реєстрації шлюбу як правової категорії немає. Так званий «цивільний шлюб» — це категорія, яка відображає наявність лише однієї ознаки шлюбу — сімейного союзу жінки та чоловіка. Відсутність державної реєстрації не робить цей союз актом цивільного стану, тобто шлюбом у правовому розумінні цього слова. Жінка та чоловік у цьому союзі мають статус сім'ї, але не мають статусу подружжя;

4) мета — створення сім'ї;

5) взаємні права та обов'язки кожного із подружжя;

6) укладається без зазначення строку дії.

Досвід історії свідчить, що шлюб залишається єдиною найдосконалішою формою організації сімейного життя чоловіка і жінки та здійснення важливих соціальних функцій.

Отже, на нашу думку, ст. 21 СК України слід викласти в такій редакції: «Шлюб — це добровільний союз фізичних осіб різної статі, зареєстрований в державному органі реєстрації актів цивільного стану з метою створення сім'ї на невизначений проміжок в часі, що породжує взаємні права та обов'язки у подружжя».

Література

1. Ромовська З. В. Українське сімейне право: підручник [для студ. вищ. навч. закл.] / Зорислава Ромовська. — К.: Правова єдність, 2009. — 500 с.
2. Ковальська В. С. До питання про особливості сімейних правовідносин / В. С. Ковальська // Фінанси і право — 2012. — № 1. — С. 480-486.
3. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III // Відомості Верховної Ради України. — 2002. — № 21-22. — Ст. 135.
4. Левківський Б. Проблеми законодавчого регулювання реєстрації шлюбу та пов'язаних з реєстрацією правовідносин // Юридичний журнал. — № 2 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://papers.univ.kiev.ua/jurydychni_nauky/articles/Problems_of_the_legislative_adjusting_of_registration_of_marriage_and_legal_relationships_related_to_registration_17573.pdf почекіна
5. Почекіна О. Реєстрація шлюбу / Ольга Почекіна [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3144>